

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-10 У. 6234/19
01.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Јелене Николић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, из ..., кога заступа пуномоћник Марко Митић, адвокат из Ниша, Светозара Марковића 5/4, Ниш, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда, Београд, др Александра Костића 9, ради поништаја решења, број 01-02/182.6.4 11557/15 од 07.03.2019. године, у предмету престанка права и исплате инвалидске пензије, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.09.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда, Београд број 01-02/182.6.4 11557/15 од 07.03.2019. године, године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде овог суда II-5 У 1542/17 од 30.01.2019. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Ниш, број

182.7.1/477 од 17.07.2015. године, којим је одређено да тужиоцу, престаје право и исплата инвалидске пензије од 01.08.2015. године.

У тужби поднетој овом суду преко пуномоћника дана 17.04.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде одредаба управног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је изрека решења неразумљива и да противречи разлозима решења. Истиче да је у периоду када је тужилац почео да прима инвалидску пензију на снази био Закон о основним правима из пензијског и инвалидског осигурања, а затим Закон о основама пензијског и инвалидског осигурања, који је ступио на снагу 1.1.1997. године и којим је у члану 36. до члана 39. било регулисано да је инвалидност одређена као трајно смањење или губитак способности за рад на свом послу. На основу тако утврђеног појма инвалидности, осигураник је стицао право на инвалидску пензију по сили закона, а права по основу инвалидности су била трајна права, па би контролни преглед по члану 96. важећег закона значио увођење ретроактивног принципа важења закона. Истиче да Фонд нема право да после три године од дана утврђивања потпуног губитка радне способности позива осигураника на контролни преглед. Указује и на схватање Управног суда изнето у пресуди 13 У. 78907/2013 од 12.12.2013. године, којим је утврђено да се лица која су право на инвалидску пензију остварила у време важења старог закона, којим је иста установљена као трајно право, не могу ретроактивно позивати на контролни преглед по одредбама тренутно важећег закона. Истиче да је тужилац стекао право на инвалидску пензију 20.01.1998. године и предлаже да Суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган у поступку покренутом по службеној дужности, у смислу члана 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, утврдио да је тужиоцу решењем број I -213344 од 16.05.1999. године, утврђено право на инвалидску пензију од 20.01.1998. године. Комисија за утврђивање промена у стању инвалидности по службеној дужности у првостепеном поступку, приликом поновног прегледа, Налазом, мишљењем и оценом, број 47 од 03.07.2015. године, утврдила је да на дан прегледа 03.07.2015. године, код тужиоца не постоји губитак радне способности/инвалидност. Како је на основу поновног непосредног прегледа и медицинске документације утврђено да су наступиле промене у стању инвалидности, то је сходно члану 115. став

1. тачка 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, првостепени орган одлучио да тужиоцу престаје право и исплата инвалидске пензије од 01.08.2015. године.

Тужени орган је, доносећи оспорено решење у извршењу пресуде овог суда II-5 У 1542/17 од 30.01.2019. године, одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, јер се Комисија за утврђивање промена у стању инвалидности у другостепеном поступку својим налазом, мишљењем и оценом број 469 од 21.09.2016. године саласила са налазом, мишљењем и оценом Комисије за утврђивање промена у стању инвалидности по службеној дужности у првостепеном поступку број 47 од 16.03.2015. године. Налаз, мишљење и оцену другостепене Комисије за утврђивање промена у стању инвалидности, тужени орган је оценио као медицински документовано и довољно образложено, да као такво, у потпуности може послужити као пуноважно мишљење вештака у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку. На основу наведеног налаза, мишљења и оцене другостепене Комисије за утврђивање промена у стању инвалидности првостепени орган је утврдио да тужилац не испуњава законом прописане услове за даље коришћење права из инвалидског осигурања, како је то правилно утврђено и у првостепеном поступку. При томе је тужени орган констатовао да како од 03.07.2015. године, код тужиоца не постоји губитак радне способности, то је првостепени орган правилно утврдио да нису испуњени услови за признавање права на инвалидску пензију и тужиоцу утврдио да му од 01.08.2015. године, престаје право и исплата инвалидске пензије, која је била утврђена решењем број I -213344 од 16.05.1999. године, у смислу члана 115. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Истакао је да се, у конкретном случају, тужилац неосновано позива на одредбу члана 96. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању јер се у овом случају не ради о обавезном контролном прегледу, већ о утврђивању промена у стању инвалидности у поступку покренутом по службеној дужности. Са изнетих разлога тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења сходно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01, “Службени гласник РС” број 30/10).

Полазећи од напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Чланом 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03...142/14) прописано је да се промене у стању инвалидности које су од утицаја на право на инвалидску пензију признату правоснажним решењем, утврђују у поступку покренутом на захтев осигураника, односно по службеној дужности (став I); фонд одређује обавезан контролни преглед корисника права, најкасније у року од три године од дана утврђивања инвалидности, осим у случајевима предвиђеним општим актом фонда (став II).

Чланом 115. став 1. тачка 3. наведеног закона, прописано је да ако у стању инвалидности, односно степену телесног оштећења наступе промене које су од утицаја на утврђена права, та права престају, мењају се односно стичу се нова права и то: ако је промена утврђена по службеној дужности од првог дана наредног месеца по доношењу првостепеног решења о одређивању права на основу утврђене промене.

Чланом 218. став 1. истог закона, прописано је да корисници права из пензијског и инвалидског осигурања који су, до дана ступања на снагу овог закона, та права остварили по прописима који су били на снази до тог дана а која су утврђена овим законом, имају та права и после тог дана, у складу са прописима који су важили до почетка примене овог закона.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, Управни суд налази да је оспорено решење донето уз повреду закона на штету тужиоца. Ово стога што из списка туженог достављених уз одговор на тужбу, произлази да је тужиоцу решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, број I -213344 од 16.05.1999. године, утврђено право на инвалидску пензију од 20.01.1998. године, по утврђеном потпуном губитку радне способности. Ово решење је донето на основу Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања („Службени лист СРЈ“, бр. 30/96) и Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 52/96). Такође, у списима је и налаз, оцена и мишљење првостепеног органа вештачења број 213344 од 18.03.1998. године, у коме је наведено да постоји телесно оштећење, по глави V/A, тачка 1а, у висини од 60%, узрок болест, трајно, од дана 16.12.1997. године. Имајући ово у виду, по налажењу Управног суда, не може се прихватити као правилно закључивање туженог органа да је правилно одлучено ожалбеним решењем, јер разлози који су дати у образложењу оспореног решења не произлазе из списка предмета и не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, чиме су повређена правила поступка прописана чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97 и 31/01, „Службени гласник РС“ број 30/10). Из налаза, мишљења и оцене Комисије за утврђивање промена у стању инвалидности по службеној дужности у првостепеном поступку број 47 од 16.03.2015. године, са којим се сагласила и Комисија за утврђивање промена у стању инвалидности по службеној дужности у другостепеном поступку својим налазом, мишљењем и оценом број 469 од 21.09.2016. године, а на основу којих налаза је донето оспорено решење произлази да је вештачење извршено по члану 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Осим тога, првостепени орган, а исто понавља и тужени орган образлажући примену одредбе члана 96. Закона о пензијском и инвалидском осигурању у вези са одредбом члана 115. истог закона навео да је органима фонда омогућено да спроведу поступак утврђивања промене о стању инвалидности које су од утицаја на остварено право и по службеној дужности, ако постоји сумња да је дошло до промене у стању инвалидности, пошто тим чланом, ставом 1. закона није прописан рок у коме се поступак за утврђивање промена о стању инвалидности по службеној дужности може покренути. По оцени суда, наведени разлози туженог у вези примене члана 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању не дају одговор зашто је примењена та

законска одредба, будући да ниједном одредбом Закона о пензијском и инвалидском осигурању није прописано да се примењују и на кориснике инвалидских пензија који су та права стекли по ранијим прописима, при чему суд указује и на одредбу члана 197. став 1. Устава Републике Србије (“Службени гласник РС”, број 98/06), којим је прописано да закони и сви други општи акти не могу имати повратно дејство, а ставом 2. истог члана је прописано да изузетно, само поједине одредбе закона могу имати повратно дејство, ако то налаже општи интерес утврђен при доношењу закона, што у конкретној ситуацији није случај.

Следом изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), тужбу уважио, поништио оспорено решење и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона.

У извршењу ове пресуде, тужени је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о тужиочевој жалби, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.09.2022. године, II-10 У. 6234/19

Записничар
Снежана Петровић,с.р.

Председник већа - судија
Ненад Стојановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ